

pati, da so manipulantinje nebeško zadovoljne. Ako nimam pečenke, sem zadovoljna s krompirjem, vsekakor boljše nekaj kot — nič. Ali so morda tudi dekleta po različnih tovarnah tako nepopisno zadovoljna, saj tamkaj je tudi naval? To je ravno nesreča, da je deklet povsod preveč in jih zato lehko izrabljajo delodajalci. Ako ne bi bilo naval, odpade izrabljjanje samo ob sebi. Tako pa se najdejo še vedno sužnje, ki poljubljajo gospodarju roko, če tudi jih je — tepla.

Mogoče je, da bodo morale objaviti ljubljanske manipulantinje na ta dopis zopet kako »Izjav«; toda gosp. poštnemu ravnatelju ali onemu g. uradniku, ki je »delal« v tem slučaju mesto njega, bodi na uho povedano, da mora ravnati previdnejše, ako hoče, da ne bodo čivkali vrabci na strehi o njegovem — terorizmu.

Brž čaš bodo morale vsled teh vrstic ubožice zopet »k protokolu«, in se bo začela preiskava, katera je izdala »tajnost« (?) A če vé nekaj 15 uradnic in še vsi uradniki ter sluge, potem vendar ne bo nihče več menil, da je to še — »tajnost«.

PESEM MLADINE. FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Mladost nam bujna srca greje
iz nas v daljavo gleda vsak —
Tam zunaj mladi dan se smeje,
za solncem naš nam gre korak!

Ožarja solnčni svit planine,
budi se spev, budi se cvet
in pesem radostna mladine
pred nami plava v gorski svet!

Ah sestri dve, dva božja cveta
naprej po solnčnih speta tleh:
Ljubezen zorna in prosveta —
nestrta moč je njih nasmej!

Kipi okrog življenje šumno —
šumenje trav, razkoš poljan —
Naprej za smotrom mi pogumno
kot orel k solncu v mladi dan,

Vije naša se zastava,
dan žari iznad vrhov —
Hej, kako pozdravlja Slava
četo čilih si sinov!

Leti sokol, misel naša,
leti k solncu pod nebo —
Srca naša, polna čaša,
Slave bliska v njih oko — —

Življenje bujno, mlada kri
mladost srca spreleta —
Za nami zvedavo oči
obračajo dekleta . . .

Za solncem gremo mi mladina
za nami mrak, za nami noč — —
Oj majka, zlata domovina
pozdravljamo te vsi pojoč!

ŠOLSKA IKONA.

SRBSKI SPISAL DR. LAZA K. LAZAREVIĆ.
PREVELA I. IN F. KLEMENČIČ.

II.

Naša šola je bila v navadni hiši od desk. V njej je bila ena večja soba za deco, ena mala za učitelja in ena kuhinja, v kateri je tudi spaval šolski sluga. Glavna soba, prava sola, je bila nizka, kakor tudi cela hiša. Njena vrata so gledala v šolsko dvorišče, z leve strani pa so bila še manjša vrata, skozi katera je prihajal učitelj. V njej je dišalo vedno po prahu in človeškem znoju. Okna so bila s papirom zlepiljena. Na steni je visela staro lesena ikona svetega Save. Bila je celo sajnata in izpokana, da se je svetnika komaj spoznalo. Samo gori, kjer je glava, svetile so se oči, in če stopiš v katerikoli kraj šole, vedno gledajo v te. Resne, črne, prodirajo ti v dušo in kakor da te nekaj vprašajo. Vem, kedar se je pripetilo, da sem bil sam v šoli, popadel me je nekakšen strah in nisem se smel ozreti v tisto stran. Vse se mi je zdelo, da ikona nekaj spregovori, in gledal sem, da jo kakor hitro mogoče pobrišem venkaj.

Učitelj je bil neki krojač, ki je mnogo trpel, zelo miren in delaven mož. Celi dan je